

ת"ד 474/01/15 - מדינת ישראל נגד נビル קרוани

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

ת"ד 474-01-15 מדינת ישראל נ' קרוани
תיק חיזוני: 292968/2014

בפני כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי
המאשימה מדינת ישראל
נגד נביל קרוани
הנאשם

החלטה

נגד הנאשם הוגש כתוב אישום בגין עבירות של נהיגה בקלות ראש, נהיגה כשברמזור או רודם וחבלה של ממש.

בתמצית העובדתית של כתב האישום נטען כי ביום 2.7.14, סמוך לשעה 00:00, נהג הנאשם ברכב פרטי, מס' "ב.מ.ו", מס' רישיון 16-977-53, בכביש 79. הנאשם נהג בקלות ראש וברשלנות שבהגיעו לצומת "סומר", לא ציתת לאור אדום שדליך בכיוון נסיעתו, נכנס לצומת, חסם את דרכו של רכב מසחרי מסוג "איסוזו", מס' רישיון 10-116-53, בו נהג מורל שיח' חיליל, שנסע באותו הכביש, שפנה שמאליה לכיוון אעבלין, והתנגש בו.

כתוצאה מה תאונה נפצעו ונזקקו לטיפול רפואי הנאשם נהג ונוסף מרכבו. כן נגרמו חבלות של ממש לניג הרכב השני, מורל שיח' חיליל (שבר באמת שמאל שהצריך ניתוח שחזור פתוח וקיוב פנימי), ולשני נוסעים מרכבו, דיאב עטף (שבר בסטרונום), וחגי אדי מוחמד (פצע בקדקוד ופצע מעלה גשר האף). כן נגרמו נזקים לכלי הרכב המעורבים.

ביום 27.1.16 כפר הנאשם בעבודות המפורטות בכתב האישום וטען כי עבר ברמזור יירוק.

בימים 11.7.17, 9.5.17, 25.10.16 ו- 5.3.17 העיד עד הנסיבות.

בתום הדיון האחרון העלה הסגנור טענה מקדמית לפיה "אין להшиб לאשמה". נטען כי אין בריאות התביעה הוכחה לכואורה של האשמה המიיחסת לנאם בכתב האישום. ואם לא די בכך, בריאות התביעה הוכחה מוחצת לכך שה הנאשם נכנס לצומת באור יירוק ברמזור ואילו הרכב השני הוא שנכנס לצומת באור אדום וגרם לתאונת.

בתגובהה בכתב ביקשה המאשימה לדוחות הטענה על הסוף מהטעמים שלහן:

א. בהתאם לפסה"ד המנחה לעניין טענת "אין להшиб על האשמה", בהמ"ש לא יטה אוזן לטענה זו **"אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכיח יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה**

אין ממשען כאמור ראיות שמשמעותן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר". בימה"ש העליון קבוע כי מדובר ב"ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחת ראשונית המעבירת את הנטול של הבאת ראיות (להבדיל מנטול השכנוע) מן התביעה לנאים".

כן נקבע כי הנסיבות בהן יעשה שימוש מעשי של כלל זה הן נדירות ו"די בכך شيء ראיות לכואורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום".

נתען כי בכלל הראיות שהוצגו בפני ביהם"ש עולה כי קיימת אשמה לנאים ובהן:

א. עדותו של עד הראייה, מר קאסם חוסיין, במשטרה ובביהם"ש, לפיה, הנאשם נכנס לצומת שבכיוון נסיעתו או רודם ברמזור. עדותו הייתה מהימנה, עקבית, תואמת לעדות שמסר במשטרה, ולא נסתרה במהלך חקירתו הנגדית.

ב. שני הבודנים שהודיעו בתיק והתייחסו לניטוח תכנית הרמזורים ולטענות הנאשם ודחו את הטענות שהעלתה ההגנה.

הכרעה

הבסיס לטענת "אין להшиб לאשמה" מקוtro בהוראת סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), ה'תשמ"ב-1982 הקובעת כדלקמן:

158. זכיי בשל העדר הוכחה לכואורה

נסתימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכואורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמותו - לאחר שנותן לתובע להשמע את דברו בעניין; הוראות סעיפים 182 ו- 183 יחולו גם על זכיי לפי סעיף זה.

הפסיקה התוותה כללים מנחים לעניין ישומה של הטענה ולעניין הנסיבות בהן יש לקבלה או לדחותה.

בע"פ 405/80 [10], בעקבות ע"פ 28/49 [11] וע"פ 76/732 [12] נקבע כי כדי לחיב נאים להшиб על האשמה אין צורך אלא בראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה, שפרטיה הובאו בכתב האישום, וכי בקיומה של מערכת ראיות ראשונית, המעבירת את הנטול של הבאת ראיות על שם הנאשם.

עמד על כך כב' השופט יעקב קדמי ב文书 825/98 מדינת ישראל ב' מוחמד דחלה:

"לענינה של "ראייה לכואורה" בקשר לטענה של "אין להшиб לאשמה", המבחן הוא מבחן "חיצוני" של ראיות התביעה "על פניהן", בלי ליתן את הדעת לשיקולי מהימנות ומשקל פרט למקרים נדירים, שבהם חוסר מהימנות חזק מן הראייה ונוטל ממנה לחייבן את כוחה בטור שכזאת...".

לענינו, אני קובעת כי יש די בראיות כדי לחיב את הנאשם להшиб על האשמה.

א. מר קאסם חוסיין העיד כי נסע מצידו הימני של הנאשם, הנאשם עקרפ' אותו "במהירות מופרצת" ו"פגע בטנדיר, זרק אותו לגובה איזה 3 מ' והתהפרק על הרמזור" (עמ' 11 לפניו, ש' 12-10). בהמשך מסר כי הנאשם חצה את הצומת

באור אדום: "אני ראיתי אותו עבר באדום **לחלווטין**" (עמ' 11 לפרו', ש' 21-22). ובהמשך: "הוא חתך באדום **לחלווטין**" (עמ' 13 לפרו', ש' 24-23). בחקירה הנגדית העיד כי הוא זוכר היטב את התאונת, וכך לדבריו, "מה שהיא אני אמרתי, לפניו שנתיים והוים ועוד שנה אני עדיין זוכר" (עמ' 15 לפרו', ש' 1). כן מסר כי אינו מזכיר את הנגבים וכי ראה את התאונת מתחילה עד סופה (עמ' 11 לפרו', ש' 15-16).

בחקירהו במשטרת מסר העד עדות דומה: "אני היתי בנתיב הימני ומצד שמאל שלי עקף אותו רכב ב.מ.וו. ב מהירות אדירה, ואז הרכב הב.מ.וו. המשיך ונכנס **לצומת שהיה לו או רמזoor אדום** ואז בדוק עבר הטנדר שהגיע מכיוון יגור מכיוון דרום ונכנס **לצומת ואז הב.מ.וו.** פגע בו פגעה ישירה בצד ימין" (עמ' 1 להודעה, ש' 7 - 12).

ב. בוחן התנועה מאיר קרייחלי מסר כי בוחן הבוחן רשם כי "**מסתמנת אשמה נגד נהג הב.מ.וו. להעודה לדין, בכלל עדותו של עד ראייה מר קאסם חוסיין**" (עמ' 19 לפרו', ש' 18-17).

ג. נהג הטנדר, שיח ח'ליל מורל, מסר בחקירהו כי המטען בצומת ברמזoor עד שהרמזoor יתחלף לירוק. כשהרמזoor התחלף לירוק החל לפנות שמאלה ואז הוא ראה "**רכב מכיוון נצרת, הרכב נסע ב מהירות מופרזת... ונכנס **לצומת** ופגע**בי** באמצעות **רכב שלו****" (עמ' 2 להודעה ש' 10-8).

בבימה"ש חזר העד וטعن כי נסע ברמזoor באור ירוק (עמ' 18 לפרו', ש' 26) וראה "**רכב שמניע מכיוון נצרת ב מהירות מופרזת**" (עמ' 18 לפרו', ש' 27) ופגע ברכבו בצומת.

ד. העד, מר מוחמד חיג'אי, שנסע לצידו של נהג הטנדר ברכב מס' : "**נכנסנו ברמזoor ירוק מלא ואז הגיע רכב מס' ב.מ.וו. מנצרת ב מהירות מופרזת, 170 קמ"ש בערך. אז הוא התנגש בנו, הרכב שבו הינו התהפה...**" (עמ' 22 לפרו', ש' 17-16).

בהתאם לבחן שנקבע בפסקה, על פניהן, עדויותיהם של קאסם חוסיין, עד ראייה, נהג הטנדר, שיח ח'ליל מורל ומוחמד חיג'אי, הן בוגדר ראיות לכואורה להוכחת יסודות העבירה, המפורטים בכתב האישום. עדויות אלה, כאמור, יוצרות את אותה מערכת הכוחות ראשונית המعتبرת את נטל הבאת הראיות מן הנסיבות לנאים, ויש מקום לחיבור הנאשם להסביר להן.

וכoch האמור, הטענה כי אין להסביר לאשמה נדחית.

לפיכך, אני קובעת את התקיך להמשך שמיעת פרשת ההגנה ליום 31.1.18 בשעה 12:30

המצוירות תזמן את הצדדים ותודיע להם על מועד הדיון.

ניתנה היום, ה' אלול תשע"ז, 27 אוגוסט 2017, בהעדר
הצדדים.

